

«Зверніть увагу...» тощо; 4) важливі моменти виділяйте виразами: «Як бачите...», «Цікаво, що...», «Важливо, що...»; 5) закінчуючи показ слайду, треба резюмувати його ідею та прокласти «місточок» до наступного зображення; 6) навіть найяскравіше слайд-шоу не повинно замінити живого спілкування з аудиторією.

На завершення виступу має ще раз прозвучати основна теза та відповідь на питання, що, коли і як робити. Чим довша промова, тим зрозумілішою та конкретнішою має бути її заключна частина, складаючись з підбиття підсумків, заклику до дії та подяки аудиторії. Важливим моментом презентації є її вчасне закінчення. За словами У. Черчіля, оратор повинен вичерпати тему, а не терпіння слухачів.

Таким чином, розглянувши складники роботи з підготовки до публічного виступу з презентацією, можна зазначити, що знання парадигми теоретичних підходів сприятиме вибору фахівцями найбільш ефективних інструментів для впливу на аудиторію з урахуванням її складу, типу повідомлення та мети виступу.

Смутьська Алла Василівна
канд.пед.наук, доцент,
доцент кафедри державно-правових
дисциплін юридичного факультету
ХНУ імені В.Н.Каразіна
knishenko@meta.ua

МОВА ЯК КАТАЛІЗАТОР НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ: ПРИМОРДІАЛЬНИЙ ПІДХІД

Сьогодні формується нова історія нашої держави, учасниками якої є ми самі, й мова тут відіграє дуже важливу роль.

Кожен народ має свою мовну картину світу, яка демонструє його ментальність, формує неповторний погляд на світ. Існування мовних законів, законів людського мислення підтверджує існування етнічних мовних картин

світу, що проявляється у специфічному сприйнятті навколишнього світу, відтворенні цього сприйняття у поняттях та психо-соціолінгвальних діях.

Авторитет батьківського слова, ніжна материнська пісня, історія народу, втілена у думках і легендах, історична правда, закарбована у літописах і пам'ятках, – це наша мовно-національна свідомість, наш ментальний код нації.

Очевидно, що зростання авторитету української мови залежить від багатьох чинників – і від знання і шанування національних традицій, й своєї історії, й від формування національної свідомості, й від авторитету у міжнаціональному спілкуванні, від упізнаності на міжнародному рівні, від інформативності мови – її здатності транслювати найновішу інформацію тощо.

Мовно-інформаційний простір окремої держави повинен бути настільки переконливо сформованим, щоб навіть не виникало сумнівів щодо того, про яку державу йдеться.

Сьогодні відбуваються потужні кардинальні зміни інформаційного продукту в усіх сферах суспільного життя, переорієнтація його зі зросійщеної площини в рідну, україномовну.

На щастя, сьогодні також відбувається усвідомлення того, що українська мова – це не лише засіб функціонування управлінської сфери чи рідна мова для носіїв окремих регіонів, а саме засіб спілкування всього українського народу, одна з ознак, завдяки якій відбувається процес нашої самоідентифікації.

Тож очевидним є той факт, що без мови не може існувати суспільство, без державної мови не може існувати багатонаціональна держава. Мова виконує об'єднуючу функцію, стоїть поруч з поняттями нація і держава.

Вивчаючи рідну мову, ми розшифруємо її код, долучаємося до її космосу, черпаємо неповторну життєдайну енергію й силу, утримуємо зв'язок поколінь.

Той, хто втратив мову і Батьківщину, ніколи не знатиме справжнього щастя!